

[Elisabeth Bruun Olesen]

et forsøg, men at vi får noget af det, der er godt, ind i det ordinære system.

Det synes jeg er en god udvikling, men jeg vil samtidig præcisere igen, at det, man skal i gang med at samle op nu, er foretaget på så forskellige betingelser, er strikket sammen efter lokale forhold med mange forskellige finansieringsformer og har et meget forskelligt indhold, så det bestemt ikke er sikkert, at det efter vores mening er godt nok.

Derfor skal der stadig væk forsøg til, og vi mener, at der skal nogle flere centrale forsøgsmidler til, sådan at man i højere grad kan nå målene. Derfor kan det godt ske, at arbejdsministeren om et halvt år, et år, eller hvornår det nu kan blive, mere præcist kan fortælle os som supplerende besvarelse af de spørgsmål, vi allerede har stillet, hvad der egentlig foregår.

Jeg skal sige, at VS' forslag om de 1.000 pladser ikke var noget, der skulle udelukke alt det andet. Det handlede om et supplement til det, der allerede var i gang.

Så sker der, efterhånden hver gang vi diskuterer kvindespørgsmål, det, at vi er så enige alle sammen i ord, at det næsten er for meget. Kvindesagen og kvindespørgsmål er stort set ved at blive kvalt i velvilje. Der er ikke nogen, der vil sige, at der ikke skal være mere ligestilling i familierne, på arbejdspladserne og inden for uddannelserne, og vi hører tonsvis af gode ord herom, men jeg synes, at praksis stadig lader meget tilbage at ønske, at praksis altså ikke følger ordene, for når man går ned til roden, er der kun to ting, som regeringen kan pege på virkelig har været til gavn for kvindernes beskæftigelse indtil nu.

Den ene er, at arbejdsløsheden generelt er faldet inden for de sidste par år, og det har kvinderne også fået arbejdspladser ud af, relativt ikke så mange som mændene, men nogle arbejdspladser har kvinderne fået ud af det.

Den anden er, at pigernes adgang til de såkaldte mandefag er blevet lettet noget, og det sidste vil jeg sige skyldes ligestillingskonsulenterne i første omgang og i anden omgang de mange kvindepolitiske aktive kvinder, som har knoklet for at lave utraditionelle kurser for kvinder. Meget mere er der ikke tale om, og det står slet ikke mål med alle de mange og fine ord. Det er nemlig ikke nok, fru Connie Hedegaard, at tale, det er ikke

nok at tro, at tingene sker af sig selv. Ingen af disse ting ville være sket, hvis der ikke havde været mange aktive kvinder uden for Folketinget, der havde presset dels os til at tænke på disse ting, dels regeringen til at gennemføre det, for hver gang regeringen roser sig af, at nogle af disse ting er opfyldt, er det sket på baggrund af forslag fra oppositionen.

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Fru Connie Hedegaard har redegjort for, hvorfor vi ikke er særlig glade i regeringen for praktikpladsgarantiordninger, og det lader jeg være mit svar til fru Jytte Andersen.

Når hr. Estrup spørger, om vi bør kigge på optagelseskriterierne, er det noget, som der kan være meget god grund til, når det gælder sundhedssektoren generelt, både af hensyn til de problemer, vi drøfter i dag, og fordi der foregår en anden diskrimination inden for denne sektor, nemlig diskriminationen mod f.eks. ældre betroede medarbejdere på plejehjem, som har klaret deres job fortræffeligt, men som pludselig bliver afskediget, fordi de ikke har en 9. klasse-prøve og derfor ikke kan komme ind på skolerne. Der er altså nok at se til, og den sag er jeg i fuld gang med at tage fat i, det kan jeg forsikre.

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Fru Jytte Andersen sagde, at Socialdemokratiet havde en plan – sådan forstod jeg det i hvert fald – der kunne afvikle ventelisterne på arbejdsmarkedsuddannelserne. Det håber jeg sandelig ikke er rigtigt, for så bryder systemet sammen. Det system kan ikke fungere uden ventelister. Det er simpelt hen nødvendigt, når man har et stort antal kurser, der udbydes mange forskellige steder til mange forskellige grupper, og nogle hele tiden søger ind. Hvis systemet skal fungere effektivt inden for rammerne af de AUD-midler, som er til rådighed for systemet, er det nødvendigt med ventelister. Det, der så er spørgsmålet, er, om ventelisterne er på det rigtige balancepunkt, og dér vil jeg godt sige, at vi er i fuld gang med at bearbejde dem.

Vi har som bekendt sikret skolerne et planlægningsgrundlag, der betyder, at man kan have en aktivitetsudvidelse fra 1986 til 1987 af størrelsesordenen 6 pct. I vore foreløbige planer vedrørende 1988 er der også